

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. P.**,
nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2023, č. j. CPR-26595-3/ČJ-2023-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-198847-8/ČJ-2023-000022-UA ze dne 7. 6. 2023, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce jednoho roku. Žalovaným byla změněna část výroku týkající se stanovení počátku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, kdy bylo nově konstatováno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování žalobce možné a počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU, na základě stanovené doby k vycestování podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce uvedl, že v prosinci 2022 prokazatelně podal žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území ČR, které mu sice nebylo uděleno, ale rozhodnutí o neudělení víza nabylo právní moci až dne 8. 4. 2023. Je přesvědčen, že v době probíhajícího řízení ve věci víza v ČR pobýval legálně, dále má za to, že po pravomocném skončení řízení ve věci víza mu započal 90denní oprávněný pobyt na základě skutečnosti, že je držitelem biometrického pasu Ukrajiny. Dne 7. 6. 2023 se na území ČR nacházel legálně jako držitel tohoto dokladu. Dle žalobce je uložené správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, kdy jeho manželka má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt. Žalobce předložil kopii oddacího listu. Manželka je v současné době těhotná a v roce 2024 očekávají narození potomka. S ohledem na rodinnou situaci je dle žalobce na místě řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále namítl, že správní orgán nemohl mít dostatečný časový prostor pro adekvátní posouzení, neboť rozhodnutí bylo vydáno téhož dne, kdy bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Dle žalobce nebyly v jeho věci důvody pro uložení správního vyhoštění. Nebyla dostatečně zohledněna jeho rodinná situace. Žalobce se dále domnívá, že jeho vycestování na Ukrajinu by bylo vysoce rizikové z důvodu probíhajícího válečného konfliktu. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 7. 6. 2023 se téhož dne žalobce dostavil na OCP Praha 4 vyřešit svůj pobyt. Kontrolou žalobcova cestovního dokladu a lustracemi bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné pobytové oprávnění. V cestovním pase měl poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 18. 6. 2022. Dále předložil slovenské povolení k pobytu platné do 16. 12. 2022. Lustracemi bylo zjištěno, že se žalobce dne 21. 3. 2023 dostavil na Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině v Praze z důvodu dočasné ochrany, předložil pas a oprávnění ze Slovenska od 20. 12. 2020 do 16. 12. 2022, dočasná ochrana mu nebyla udělena. Dále žádal o vízum na strpění pobytu, to mu uděleno nebylo, v právní moci bylo příslušné rozhodnutí dne 8. 4. 2023.
6. Při výslechu dne 7. 6. 2023 žalobce uvedl, že je zdravý. Bydlí s manželkou v Újezdu u Průhonic, bydlí v bytě, mají nájemní smlouvu. Přicestoval zde za manželkou, která zde pobývá. Na Slovensku měl nedokončenou práci, tak tam občas jezdil. Celou zimu byl

v ČR, protože tam nebyla práce. Zde zatím práci nemá, živí jej manželka. Na Ukrajině je válka a čekal, že mu bude udělena dočasná ochrana nebo vízum na strpění pobytu, ale ani jeden z těchto typů pobytu nezískal. Nechce do války. Zdravotní pojištění nemá. O azyl nežádal. Finanční prostředky by nějaké měl, pomůže mu také manželka. Má zde otce, matka odcestovala na Ukrajinu. Je ženatý a bezdětný. Na území ČR má manželku, která zde má zaměstnaneckou kartu. Na Ukrajinu nechce kvůli válce.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
13. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.*
14. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tuto námitku jako důvodnou neposoudil. Správními orgány byl řádně zjištěn skutkový stav, bylo vycházeno z adekvátních podkladů. Byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu, při ukládání délky správního vyhoštění bylo přihlédnuto ke zjištěným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

15. K námitce, že nebyly v případě žalobce splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, soud uvádí, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 z důvodu, že se žalobce prokazatelně dopustil neoprávněného pobytu na území ČR. Správním orgánem I. st. byla délka neoprávněného pobytu žalobce vymezena od 17. 3. 2023 do 7. 6. 2023. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobce předložil slovenské pobytové oprávnění platné od 20. 12. 2020 do 16. 12. 2022. Žádal o dočasnou ochranu, avšak ta mu nebyla udělena, stejně jako mu nebylo uděleno vízum na strpění pobytu. Dále správní orgán I. st. konstatoval, že vnímá žalobcův pobyt na území ČR jako oprávněný od 17. 12. 2022 z důvodu, že žalobce vlastní biometrický cestovní doklad a bylo rovněž přihlédnuto k praxi v rámci ozbrojeného konfliktu a hospodárnosti řízení.
16. Žalovaný k tomuto uvedl, že správní orgán I. st. stanovil ve svém rozhodnutí neoprávněný pobyt žalobce v jeho prospěch od 17. 3. 2023 do 7. 6. 2023, tj. s ohledem na skončení platnosti pobytového oprávnění na Slovensku (16. 12. 2022) a po přičtení do oprávněného bezvízového pobytu na biometrický doklad, tak fakticky pobýval žalobce na území ČR neoprávněně mnohem déle. Žalovaný uvedl, že žalobce mohl na území schengenského prostoru pobývat maximálně 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Jestliže tedy žalobce přicestoval za manželkou již asi v polovině června 2022 (poslední vstup 18. 6. 2022) a na Slovensko jezdil jen občas, kdy celou zimu byl v ČR, doba jeho oprávněného pobytu fakticky skončila po vyčerpání uvedených 90 dnů. Žalovaný také podotkl, že sám žalobce sdělil, že přicestoval za manželkou, která zde pobývá, kdy z evidence ubytování vyplývá, že byl od 15. 2. 2022 do 21. 12. 2022 hlášen v Humpolci na stejné adrese s manželkou a dále od 1. 12. 2022 v Praze. Z cestovního dokladu je zřejmé, že na území schengenského prostoru pobýval opakovaně, kdy jeho předchozí vstup je ze dne 18. 1. 2022. Na území ČR tak žalobce pobýval s manželkou již dříve. I při zohlednění pouze posledního vstupu do ČR v červnu 2022, kdy na území ČR mohl pobývat po dobu 90 dnů v jakémkoli období 180 dnů, je zřejmé, že dobu oprávněného pobytu překročil a dne 13. 12. 2022, kdy žádal o vízum na strpění pobytu, šlo již o neoprávněný pobyt. Žalovaný též uvedl, že žalobce již disponuje pobytovým oprávněním, kdy mu bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu s platností do 31. 3. 2024.
17. Dle soudu je z uvedeného zjevné, že žalobcův neoprávněný pobyt byl v jeho prospěch vymezen v období od 17. 3. 2023 do 7. 6. 2023 tak, že nekoresponduje s jeho skutečným pobytem v ČR, který byl fakticky delší, jak vyplývá ze skutečností zmíněných žalovaným a jak plyne i z dalších informací obsažených ve správním spise, kdy konkrétně ve výpisu ze systému ohledně žádosti žalobce o vízum ze dne 13. 12. 2022 je mj. uvedeno, že do ČR přijel již dne 30. 11. 2022. Obdobně dokládá dřívější pobyt žalobce na území ČR i doložený oddací list ohledně uzavření sňatku ke dni 2. 12. 2022. Ostatně i sám žalobce správnímu orgánu při výsledku sdělil, že v ČR pobýval již v zimních měsících a na Slovensko, kde měl povolení k pobytu, jezdil jen občas. Přestože sám sdělil, že pobýval v ČR i v dřívějším období, bylo správními orgány zohledněno poslední datum vstupu žalobce na území schengenského prostoru dne 18. 6. 2022 a jeho slovenské pobytové oprávnění platné do 16. 12. 2022. 90 dnů možného pobytu žalobce na základě biometrického dokladu bylo připočteno až následně, a to na období od 17. 12. 2022 do 16. 3. 2023.
18. Žalobcův neoprávněný pobyt byl tedy vymezen v nejkratším možném rozsahu v období od 17. 3. 2023, tedy ode dne následujícího po ukončení 90 možných dnů pobytu, do 7. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2023, neboť v tento den žalobce znovu získal pobytové oprávnění, kdy mu bylo uděleno vízum na strpění pobytu platné do 31. 3. 2024, jak žalovaný ve svém rozhodnutí též správně reflektoval mj. ve vztahu k námitce žalobce ohledně hrozby vycestování na Ukrajinu.

19. Situaci žalobce lze shrnout tak, že pobýval v schengenském prostoru již v minulosti, jak uvedl žalovaný, před 18. 6. 2022, poslední vstup byl pak učiněn tohoto dne. Následně žalobce pobýval na Slovensku, kde měl pobytové oprávnění do 16. 12. 2022, ale jak plyne z výše uvedených skutečností, pobýval s manželkou i v ČR, a to i v době, kdy ještě neměl uděleno pobytové oprávnění – vízum na strpění pobytu, tedy v době do 7. 6. 2023, kdy mu toto vízum bylo teprve uděleno. Období od 17. 12. 2022 do 16. 3. 2023 bylo správními orgány posouzeno jako 90denní možný pobyt na základě toho, že je žalobce držitelem biometrického dokladu Ukrajiny.
20. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce žádal o vízum na strpění pobytu. Učinil tak dne 13. 12. 2022, avšak jeho žádosti nebylo vyhověno, přičemž rozhodnutí bylo ze dne 30. 1. 2023 a právní moci nabylo dne 8. 4. 2023. Žádal také o dočasnou ochranu, ale ani ta mu nebyla udělena. Jak dále plyne ze správního spisu, žalobci bylo uděleno vízum na strpění pobytu na území s platností od 7. 6. 2023 do 31. 3. 2024. V případě žalobce nelze vzhledem k těmto skutečnostem říci, že by byl ve věci řešení svého pobytu zcela pasivní, neboť naopak opakovaně podával žádosti – o dočasnou ochranu a vízum na strpění pobytu. Sám se rovněž dostavil řešit svůj pobyt i dne 7. 6. 2023, odkdy mu bylo vízum na strpění pobytu uděleno. Žalobce se nicméně přesto prokazatelně dopustil výše specifikovaného neoprávněného pobytu, čímž naplnil skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Aniž by soud rozporoval možnou obtížnost řešení pobytové situace žalobce, bylo na něm, aby se o své situaci závčas příslušným způsobem informoval a svůj pobyt upravil včas takovým způsobem, aby se jednalo o nepřetržitý legální pobyt.
21. Žalobce dále namítl, že má za to, že po pravomocném skončení řízení ve věci víza mu započal 90denní oprávněný pobyt na základě skutečnosti, že je držitelem biometrického pasu Ukrajiny. V tomto ohledu však nelze žalobci s ohledem na uvedené skutkové okolnosti přisvědčit. Soud předně poukazuje na skutečnost, že žalobce je od 7. 6. 2023 do 31. 3. 2024 držitelem pobytového oprávnění, a to výše zmíněného víza za účelem strpění pobytu. Co se týče období 90 dnů, kdy mohl žalobce na území ČR pobývat, bylo toto správními orgány časově zařazeno do období po skončení platnosti žalobcova slovenského pobytového oprávnění, přičemž uplynulo dne 16. 3. 2023 a od 17. 3. 2023 šlo již o neoprávněný pobyt. Žalobce v žalobě rovněž poukazoval na to, že je přesvědčen, že v době probíhajícího řízení ve věci žádosti o vízum podané v prosinci 2022 v ČR pobýval legálně, nicméně ani v tomto ohledu se s žalobcem nelze ztotožnit, neboť, jak uvedl i žalovaný ve svém rozhodnutí, žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu dle ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nezakládá fikci pobytu na území ČR. Skutečnost, že žalobce požádal dne 13. 12. 2022 o zmíněné vízum, neměla na jeho neoprávněný pobyt žádný vliv. Vzhledem k tomu, že žalobcův neoprávněný pobyt byl pro účely správního vyhoštění vymezen až od 17. 3. 2023, je otázka legality pobytu ke dni 13. 12. 2022 z hlediska uloženého správního vyhoštění bez zásadního významu.
22. Lze shrnout, že žalobce se prokazatelně dopustil neoprávněného pobytu na území ČR v období od 17. 3. 2023 do 7. 6. 2023, kdy se zároveň velmi pravděpodobně zdržoval na území ČR fakticky delší dobu. Jeho neoprávněný pobyt byl tedy vymezen přes faktický stav toliko v rozmezí necelých tří měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

23. Žalobce svým jednáním nesporně naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění, zároveň byla adekvátně uložena i délka správního vyhoštění. K tomu soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisejí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).*“ V dané věci bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž bylo uloženo v délce jeden rok, tedy v dolní polovině možného rozmezí, přičemž soud považuje takto stanovenou délku za přiměřenou vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu.
24. K námitce, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů, soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud nenalezl. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal obratem, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce navíc nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.
25. Taktéž byla řádně zohledněna i kritéria posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, respektive konkrétní kritéria dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se zabíral soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
26. Co se týče námítky žalobce, že jeho manželka je těhotná a v červnu 2024 očekávají narození potomka, soud uvádí, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí, pokud jde o vycestování cizince ve vztahu k jeho soukromým a rodinným důvodům, může být konstatována pouze na základě mimořádných, výjimečných skutečností. O takové skutečnosti se v případě žalobce nejednalo. V dané věci je předně třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobci napadeným rozhodnutím nebyla ještě stanovena doba pro vycestování a ani počátek doby zákazu vstupu, neboť dané bude možné konstatovat až poté, co pominou překážky vycestování. Žalobce pak v nejbližší době vycestovat nemusí dále z důvodu, že mu bylo s platností do 31. 3. 2024 uděleno vízum na strpění pobytu. Přestože nelze samozřejmě predikovat, kdy k pominutí zmíněných překážek vycestování dojde, neboť dané bude záviset na dalším vývoji situace na Ukrajině, ke dni vydání rozhodnutí žalovaného ani ke dni vydání tohoto rozsudku se neobjevily žádné známky toho, že by mělo být očekáváno zlepšení situace v zemi původu žalobce, či že by mělo v brzké době dokonce dojít ukončení válečného konfliktu. Jakkoli tedy nelze zcela

vyloučit, že by mohla povinnost vycestovat žalobci vzniknout již v roce 2024, nejsou prozatím žádné náznaky toho, že by tomu tak mělo být. Dle soudu by pak ani v případě zlepšení situace na Ukrajině neznamenalala žalobcova povinnost vycestovat nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Žalobce sdělil, že jeho manželka je rovněž ukrajinské státní příslušnosti, tedy by se mohla v případě vyřešení tamní situace vrátit na území Ukrajiny spolu s ním a rovněž i s dítětem, nebo by mohla pobývat nadále sama s dítětem v ČR, kdy soud sice nezpochybňuje možnou obtížnost situace rodiny žalobce v takovém případě, kdy by manželka žalobce byla například sama v ČR v době před porodem, který, jak žalobce uvedl, by měl být v červnu 2024, či s malým dítětem, nicméně i s takovou situací by měla rodina zvládnout se vypořádat. Žalobce si musel být vědom toho, jaká je jeho pobytová situace, rozhodl-li se tedy rozvíjet své rodinné vazby a mít dítě, musel počítat s tím, že se v takovém případě může rodina ocitnout dočasně v obtížnější situaci. Lze rovněž dodat, že daný stav není zcela nezvratný a vnikly-li by v mezidobí nějaké nové výjimečné skutečnosti, například co se týče zdravotního stavu manželky žalobce, dítěte či žalobce, je možné, aby tyto skutečnosti žalobce správnímu orgánu sdělil a ten je poté zohlednil v rámci vydání nového rozhodnutí. V případě žalobce nebyl žádný důvod k překvalifikování řízení na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

27. K v žalobě poukázané skutečnosti, že se žalobce nechce vrátit na území Ukrajiny z důvodu probíhající války, soud uvádí, že skutečnost, že žalobce nemůže na Ukrajinu vycestovat, byla zohledněna jako překážka vycestování, která byla konstatována na základě závazného stanoviska MV ČR č. j. MV-93965-1/OAM-2022 ze dne 20. 5. 2022. Tedy situace na Ukrajině byla správními orgány adekvátně reflektována a v současné době nebyla žalobci stanovena lhůta k vycestování. Následně bude postupováno podle 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.* I ve vztahu k této námitce lze rovněž dodat, že minimálně do 31. 3. 2024 žalobce vycestovat nemusí s ohledem na udělené vízum.
28. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
29. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 12. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce